

Homilia in nativitate Mariae

Ζ'. Τοῦ αὐτοῦ Λόγος, εἰς τὸ γενέσιον τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.

96.680

α'. Λαμπρῶς πανηγυρίζει ἡ κτίσις σήμερον, καινὸν οὐρανὸν τὴν Παρθένον λαμβάνουσα. Κόρη ἐπὶ γῆς γεγέννηται, τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν ἐψυχώμενος θάλαμος. Νεᾶνις εἰς φῶς ἐλήλυθε τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος φανότερον ἀστράπτουσα. Βρέφος ἐκ στεῖρας ἀνέλαμψε, τῆς παρθενίας τέμενος ἱερώτατον. Τίς οὐχ ὑπαντήσει πρὸς τὴν πανήγυριν; τίς οὐ δωροφορήσει ἐόρτια, καὶ τῇ Παρθένῳ φιλούμενα; Δῶρον κάλλιστον παρθενεύουσιν ἢ ἀφθαρσία, γήμασι σωφροσύνη, πλουσίοις μετάδοσις, πένησιν ἢ εὐχαριστία, ἄρχουσιν ἢ ἡμερότης, βασιλεῦσιν ἢ δικαιοσύνη, ἱερεῦσιν ἢ ὀσιότης, τοῖς πᾶσιν ἐν ἅπασιν ἢ εὐνομία. Ἐπεὶ δὲ τοιαῦτα τὰ δῶρα, καὶ μετὰ τοιούτων ἢ λαμπροφορία, δεῦτε σκιρτήσωμεν εὐφρόσυνα. Ἄσωμεν χαριστήρια, μετὰ Δαβίδ· Ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάζωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν. Τῷ Κτίσῃ τῶν ἀπάντων, ναὸς ὑποδοχῆς ὠκοδόμηται· 96.681 ὅτι τῷ δημιουργῷ Λόγῳ καταγώγιον ξενισμοῦ ἠτοίμασται· ὅτι τῷ Ἠλίῳ τῆς δικαιοσύνης νεφέλη φωτὸς ἐξήπλωται· ὅτι τῷ περιβάλλοντι τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, θεοῦφάντου περιβολαίου ἰστὸς ἀνίσταται· ὅτι τῷ κινῶντι ταῖς ὥραις τοὺς καιροὺς καὶ ἐνιαυτοὺς συνακτῆριον νυμφικὸν ἀναδέδεικται.

β'. Χορεύσατε, νεάνιδες· παρθενικὸν γὰρ τὸ γενέθλιον. Σκιρτήσατε, μητέρες· μητρικὸς γὰρ καρπὸς ἢ παρθενεύουσα. Στεῖραι, εὐέλπιδες ἔστε πρὸς τὴν πρὶν στεριεύουσαν, εἴτα θεόπαιδα γεννήσασαν ἀποσκοπεύουσαι. Μηδέ γε κόραι τῆς χορείας ἀπολειπέσθωσαν, τῆς μόνης κορῶν κορωνίδος ὁμοῦ καὶ βασιλίδος τὸ γενέσιον πανηγυρίζουσαι. Σαλπύσατε σάλπιγγι ἐπὶ τοὺς βουνούς· ἠχήσατε ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν· κηρύξατε ἐν Ἱερουσαλήμ, δι' Ὡσηὲ ἡμῖν κἀνταῦθα τὸ προσταττόμενον. Δαβὶδ ὁ Θεοπάτωρ, εὐφράνθητι· Ἡσαΐας ὁ προφητοκράτωρ, φαιδρύνθητι. Καὶ ὁ μὲν, ὅτι ἐξ ὄσφυός σου κατὰ τὴν ὀρκωμοσίαν ἢ βασιλὶς προέρχεται, ἐξ ἧς θήσιν ἐπὶ τὸν θρόνον σου τὸν καρπὸν σου Θεὸς ἐπηγγείλατο· ὁ δὲ, ὅτι ἡ προφητεία σου πέρας εἴληφεν, Ἐξελεύσεται ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαὶ, καὶ ἄνθος ἐκ τῆς ῥίζης ἀναβήσεται. Ῥάβδος ἢ Παρθένος, ἐξ ἧς ἀπειρόγαμος τὸ ἀνθηρὸν καὶ ἀένναον Χριστὸς ἄνεισιν.

γ'. Ἀλλὰ τί μοι τῷ δεῖνι, καὶ τῷ δεῖνι τὸ χαίρειν περιγράφειν, καὶ μὴ φωνῇ περιληπτικῇ διασημᾶναι τὴν ἀγαλλίασιν; Εὐφρανθήτω ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ αἱ νεφέλαι ῥανάτωσαν δικαιοσύνην. Ἀνατειλάτω ἢ γῆ, καὶ βλαστησάτω ἔλεος, καὶ δικαιοσύνην ἀνατειλάτω ἅμα. Διὰ τί; ὅτι σκῆνωμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ πεφανέρωται· ὅτι τόπος ἅγιος τῷ παναγίῳ Λόγῳ ὑποδέδεικται. Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος, βοάτω Ἰακώβ ὁ πατριαρχικώτατος, οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἢ οἶκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἢ πύλη τοῦ οὐρανοῦ! Ὡ ἀπόρρητων ἀκουσμάτων! Ὡ παραδόξων ἀποτελεσμάτων! Τί τοῦτο τὸ καινὸν διήγημα; τίς αὕτη ἢ ξενίζουσα παραβολὴ καὶ ἀπόρρητος; Εἰ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ οὐκ ἐξαρκέσουσί σοι, ὡς ὁ Λόγος, καὶ τίς ἢ ἐξαρκούσα αὐτῷ φυσικὴ κατοίκησις; Οὐχὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ἐγὼ πληρῶ, λέγει Κύριος; Καὶ ποῦ τῷ τοιούτῳ, καὶ τηλικούτῳ, καὶ ὑπεραίροντι πάσης καταληπτικῆς ὑποθέσεως; οὐ γὰρ ἐν ποσότητι τὸ ἄπειρον, περιληπτικὸν χωρίον ἐξευρηθήσεται. Ὁ οὐρανός μοι, φησὶν, θρόνος, καὶ ἡ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου. Καὶ ποῖος οἰκοδομηθήσεται οἶκος τῷ ἐρωτῶντι; ἢ τίς ἐξευρεθείη τόπος τῆς καταπαύσεως αὐτοῦ; ἀλλ' ὅμως εὔρηται, καὶ

1

πεφανέρωται. Πῶς, καὶ τίνι τρόπῳ; Ἦδε γὰρ τὸ ζητούμενον. Μικρὸν ἀναμείνας, ἀγαπητὲ, λήψη τοῦ ποθουμένου τὴν ἐπίλυσιν.

δ'. Μέλλοντος ἀνθρώπου ἐξ οὐκ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παράγεσθαι δι' ἄπειρον Θεοῦ ἀγαθότητα, πρότερον οὐρανὸς ἐκτείνεται, γῆ ὑπεστώρεσται, θάλασσα περιώρισται, καὶ ὅσα ἀμφοτέρων συμπληρωτικά, ἐν ταυτῷ τῆς ὅλης διακοσμήσεως εἴληπται. Εἴθ' ὅστε 96.684 ρον ὁ ἄνθρωπος βασιλικῶς εἰς γυμνάσιον ἀρετῆς ἐν παραδείσῳ τίθεται· ἀλλ' εἰ μὴ ἡ παράβασις προϋχώρησεν, οὐκ ἂν τοῦ ζωηροῦ χωρίου ἐξωρίζετο. Ἐξοστρακισθεὶς δὲ τοῦ ἐνδύματος, εἰ μὴ ταῖς θεαίαις προμηθείαις ἀντανίστατο, οὐκ ἂν εἰς τὴν πολυπαθεστάτην ἀλλοίωσιν κατηγάγετο, ἀντὶ Θεοῦ μονάρχου πολυθεΐαν σεβόμενος. Διὰ τοι ταῦτα, ὡς ἐν κεφαλαίῳ φάναι, τῇ φθορᾷ κατεσημμένων ἀπάντων, καὶ Θεοῦ κατοικτιζομένου μὴ εἰς παντελῆ ἀνυπαρξίαν χωρῆσαι τὸ τῶν οἰκείων χειρῶν πλάσμα, ἄλλου καινοῦ οὐρανοῦ, γῆς τε καὶ θαλάσσης ποίημα, ἐν οἷς χωρηθῆναι εὐδοκεῖ δι' ἀνάπλασιν τοῦ γένους ὁ ἀχώρητος. Καὶ ταῦτά ἐστιν ἡ μακαρία καὶ πολυύμνητος Παρθένος. Ὡ τοῦ θαύματος! Οὐρανὸς μὲν, ὡς ἐκ τῶν ἀδύτων θησαυρῶν, τὸν τῆς δικαιοσύνης Ἥλιον ἀνίσχουσα· γῆ δὲ, ὡς ἐκ τῶν ἀχράντων λαγόνων τῆς ἀφθαρσίας, τὸν στάχυν τῆς ζωῆς βλαστήσασα· θάλασσα, ὡς ἐκ τῶν κοιλιακῶν κόλπων, τὸ νοητὸν μαργαρίτην προφέρουσα. Ἦδη τοιγαροῦν παρήχθη ἡ νεοφανῆς κτίσις τοῦ ἀχωρήτου. Ἡτρεπίσθη ἡ βασιλείος αὐλὴ τοῦ Παμβασιλέως. Ἡτοιμάσθη τὸ λογικὸν καταγώγιον τοῦ ἀκαταλήπτου. Ὡς μεγαλοπρεπῆς ὅδε ὁ κόσμος! ὡς ἀξιόγαστος ἡ δημιουργία, φυτοῖς ἀρετῶν ὠραΐζουσα, ἄνθεσιν ἀγνεΐας εὐωδιάζουσα, λαμπρότησι θεωριῶν ἀγλαΐζουσα, πᾶσιν ἄλλοις ἀμφιλαφέσιν ἀγαθοῖς ἀνευδεῶς ἔχουσα, ἀξία, τὸ δὴ λεγόμενον, τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους ἐνοικήσεως! Καίτοι γε καὶ ὁ πρὶν κόσμος, θαυμαστὸς ὅτι μάλιστα· ὅτε γὰρ, φησὶν, ἐγενήθησαν ἄστρα, ἦνεσάν με φωνῇ μεγάλη πάντες ἄγγελοί μου, καὶ ὕμνησαν. Ἄλλ' οὐ τί πω οὕτω θεοπρεπὲς, ὡς ἡ μακαρία αὕτη καὶ πανθαύμαστος Παρθένος. Καὶ ὅτι ἀληθὲς, ἄκουσον τοῦ πολύτλα Ἰὼβ λέγοντος· Οὐρανὸς μὲν οὐ καθαρὸς, ἄστρα δὲ οὐκ ἄμεμπτα ἐναντίον αὐτοῦ. Τῆς δὲ τί καθαρώτερον; τί δὲ ἀμεμπτότερον; ἦς τοσοῦτον ἠράσθη Θεὸς, τὸ ἀκρότατον φῶς καὶ καθαρώτατον, ὡς δι' ἐπελεύσεως ἀγίου Πνεύματος οὐσιωδῶς αὐτῇ συγκραθῆναι, καὶ ἐξ αὐτῆς προελθεῖν τέλειος ἀνθρώπος, μετὰ τῆς ἀμεταβόλου καὶ ἀσυγχύτου τῶν οἰκείων ἰδρύσεως. Ὡ τοῦ θαύματος! Τὴν ἰδίαν δούλην, μητέρα κτήσασθαι οὐκ ἐπησχύνθη ὁ φιλανθρωπότατος. Ὡ τῆς συγκαταβάσεως! Τοῦ ἰδίου πλάσματος γέννημα χρηματίσαι οὐκ ἀπηνήνατο ὁ ὑπεράγαθος, ἐκείνης ἐρασθεὶς δηλαδὴ τῆς ὠραιότερας πάσης κτίσεως, ἐκείνης ἐπιλαβόμενος τῆς ἀξιοτέρας τῶν οὐρανίων δυνάμεων. Περὶ ταύτης τοίνυν ὁ Ζαχαρίας ὁ θαυμασιώτατος, Τέρπου, φησὶ, καὶ εὐφραίνου, θύγατερ Σιών, διότι ἰδοὺ ἔρχομαι, καὶ κατασκηνώσω ἐν μέσῳ σου, λέγει Κύριος. Περὶ ταύτης γε καὶ Ἰωὴλ ὁ μακαριώτατος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὧδέ πως κεκραγῶς φαίνεται· Θάρσει, γῆ, χαῖρε καὶ εὐφραίνου, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαί σοι. Γῆ γὰρ ἐστίν, ἐφ' ἣ Μωϋσῆς ὁ ἱερώτατος λῦσαι τὸ ὑπόδημα τοῦ σκιώδους νόμου εἰς ἐξαλλαγὴν χάριτος προσετάττετο. Γῆ ἐστίν, ἐφ' ἣ θεμελιώσθη τῇ σαρκὶ ὑπὸ τοῦ Πνεύματος 96.685 ματος ἄδεται, ὁ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς. Γῆ ἐστίν, ἡ σπορᾶς ἀνεπίδεκτος, καὶ ἀπάντων καρποτροφοῦσα τροφοδότην. Γῆ ἐστίν, ἐφ' ἣν τῆς ἀμαρτίας ἄκανθα οὐκ ἀνέτειλε. Τούναντίον δὲ μᾶλλον διὰ τοῦ ταύτης ἔρνος πρόρριζος ἐκτέλται. Γῆ ἐστίν, οὐχ ὡς ἡ πρότερον κατηραμένη, καὶ ἦς καρποὶ πλήρεις ἀκανθῶν καὶ τριβόλων· ἀλλ' ἐφ' ἣν εὐλογία Κυρίου, καὶ ἦς εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας, ὡς φησὶν ὁ ἱερὸς λόγος.

ε'. Ἄλλ' ἐπεὶ ταῦτα οὕτως, φέρε, ἴδωμεν ὅθεν εὐθυδρόμησεν ὁ ἀεὶζωος ὄρηξ τῆς παρθενίας· τίς ὁ φύσας, καὶ τίς ἡ τεκοῦσα. Ἰωακείμ τε καὶ Ἄννα, ἡ διαφανῆς καὶ

πανεύφημος τοῦ Λόγου ξυνωρίς, ἡ πασῶν συζυγιῶν θεσπεσιωτέρα ἀρμονία. Ἦς γὰρ ὁ κλάδος ὑπερφερῆς ἀπάντων, οὐ δήπου ταύτης ἡ ρίζα μὴ προσφερεστέρα; Ἄλλ' ἡμῖν εὐρίζος φυὰς οὕτω μεγαλοφυῆς τε καὶ ἐξοχωτάτη, καρποῦ δὲ τέως ἄγονος. Καθαρωτάτη ἡ πηγὴ, ἀλλὰ ρεῖθρον οὐ φέρουσα. Ξυμφορὰ ἡ ἀπευκταία. Εὐληπτικά καὶ ἐπώδυνα τὰ παριστάμενα. Τί οὖν; Ἐκέκραξαν δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν, καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτούς. Πόρρωθεν Δαβὶδ ἐνθεαστικώτατα διεσήμανε τοιάδε· Ἐκέκραξαν, φησὶν, οἱ δίκαιοι. Τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος πρόσωπον εἰσφέρειν μοι ἡ δυὰς αὕτη τεθεώρηται. Ἐθεώρουν τοιγαροῦν θεογνωσίας τὴν ἀνθρωπότητα ἔρημον, ἐξ ἀπιστίας τὸν κόσμον χηρεύοντα· ἐπέπερ, Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, κατὰ τὸ ἀδόκονον. Ὀδυνηρὰ ἡ ἀταξία, κατηφῆς ἀκαρπία. Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, ἐν τῷ οἰκείῳ δηλαδὴ παραδείσῳ. Ὅτου ἔνεκα; Ἐπειδήπερ ἐκ παραδείσου ἡ λυπηρὰ ἀμαρτία ἐξελήλυθεν, ἐκεῖ φησι τῇ προμήτορι ὁ τῶν ὄλων Θεός· Πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου, καὶ τὸν στεναγμόν σου. Ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου. Τί ἐκέκραξαν; Καρπὸν κοιλίας, ἤγουν εὐκαρπίαν θεογνωσίας ἐξαιτούμενοι, καὶ ταῦτα εἰκὸς προσευχόμενοι. Ἄδωναί Κύριε Ἐλωῖ Σαβαὼθ, οἶδας τῆς ἀπαιδίας ὄνειδος. Γινώσκεις τῆς ἀκαρπίας τὸ ἄθυμον. Ἐὰν ἐπιβλέπων ἐπιβλέψῃς ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῶν δούλων σου, καὶ δῶς τοῖς δούλοις σου σπέρμα παιδός, δώσομεν αὐτὸ ἐνώπιόν σου δοτόν. Καί γε ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν, ὁ ταχὺς εἰς ἔλεον, βραδὺς δὲ εἰς ὀργήν, δὸς τὴν κυριώνημον Μαρίαν λύτρον οὕτως ἀγλαδὸν καὶ μεγαλοφυῆς ἀντὶ τῆς Εὐας. Θυγάτηρ ἴαμα μητρικὸν γεγένηται· τὸ νέον φύραμα τῆς θείας ἀναπλάσεως, ἡ παναγία ἀπαρχὴ τοῦ γένους, ἡ ρίζα τοῦ θεοφράστου κλάδου, τὸ τοῦ προπάτορος ἀγαλλίαμα. Ὡ τῆς εὐεργεσίας! Ὡ τῆς μεγαλοδωρεᾶς! Ἄρα οὐχὶ καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος φαιδροτέρας νῦν τὰς ἀκτῖνας ἀφίησι τῆς περιχαρείας πῶς αἰσθόμενος; Ἄρα οὐχὶ καὶ πᾶσα ἡ κτίσις οἷον ἐναβρύνεται ἐπ' ἐλπίδι τῆς ἐκ φθορᾶς ἐλευθερίας, ἐπὶ τῇ γεννήσει τῆς ἀφθόρως κυούσης τὸν ἔλευ96.688 θερωτὴν τοῦ κόσμου; Σκόπει καὶ τὰ ἐξῆς· φιλακροάμων ἔσο, ἀγαπητὲ, καὶ μὴ ἀποκνήσῃς πρὸς τὴν ἔρευναν. Ἄμελγε, φησὶ, γάλα, καὶ ἔσται βούτυρον. Κατάλληλος ὁ τόπος τῆς δικαίων προσευχῆς. Ἐν παραδείσῳ προσευζάμενοι, παράδεισον ἔτεκον, πολὺ τοῦ προτέρου μακαριώτερον. Ἐκεῖ ὄφεις ψιθυρίσας, εὐάλωτα τὴν Εὐαν ἐξηπάτησεν. Ἐνταῦθα Γαβριήλ ὁ ἀρχάγγελος ὁμιλήσας τῇ Μαρίᾳ εὐφρόσυνα, διετάραξεν, ἀλλ' οὐκ ἐξηπάτησεν. Ἐκεῖ ἡ τοῦ ὄφειος ὑπακοὴ θάνατον τὸν ἀμειδῆ προεξένησεν. Ἐνταῦθα ἡ πειθὴ τοῦ ἀγγέλου, ζωὴν τὴν ἀειχαρῆ τοῖς ἀνθρώποις ἀντεισήγαγεν. Ἐκεῖ ἡ ἀπόφασις ὀδυνηρὰ τῇ ἐκ παρακοῆς τικτούσῃ· ἐνταῦθα ἡ τοῦ ἀγίου Πνεύματος ἐπιφοίτησις, χαρμόσυνα τῇ ἐκπεφευγυῖα προφητικῶς τὰς λυπικὰς ὠδίνας. Ὡ τῆς ἐξαλλαγῆς τῶν πραττομένων! Ὡ τῆς καινότητος τῶν τελουμένων! Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθε (λελέχθω κἀνταῦθα), ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινά. Οἴκου ἀρχὴ κατὰ ἀκριβεστάτην θεωρίαν, καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημίας ἡ παρούσα πανήγυρις προεκκλάμπουσα.

ς'. Ἐχεις, ὦ φιλότης, τοῦ ζητουμένου τὴν λύσιν. Ἀπέλαβεν τῆς ὑποσχέσεως τὸ χρέος. Δεῦρο, λέξον καὶ αὐτὸς σὺν Ἡσαΐᾳ τὰ Ἡσαΐου· Κύριε ὁ Θεός μου, δοξάσω σε· ὑμνήσω τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐποίησας θαυμαστὰ πράγματα, βουλήν ἀρχαίαν ἀληθινήν. Μικροῦ μὲν οὖν καὶ ὄψει τὴν μακαρίαν εἰς τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων εἰσιοῦσαν, ὡς ἤδη τῷ παναγεστάτῳ Θεῷ ἀφιερωμένην· ἔπειτα συλλαμβάνουσαν ἐν γαστρὶ τὸν ἀπερίληπτον. Ὡ τοῦ θαύματος! Εἰς μικρὸν σώματος ἐνοικῆσαι τὸν περιέχοντα δρακὶ τὰ σύμπαντα. Καὶ πῶς οὐ περιγραπτὸς, ὦ Χριστομάχε (ἵνα μικρὸν παραθεωρήσω); Ὅτι, εἰ καὶ καθ' ἡμᾶς, φησὶν, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμᾶς. Καὶ τί τοῦτο; Οὐ γὰρ κατὰ τὴν ἀνθρωπείαν μορφήν, ἀλλὰ κατὰ τὴν θεότητος φύσιν ἡ διαφορὰ καὶ ἐξαλλαγή· οἷον ἐγαλουχεῖτο μαζοῖς μητρικοῖς ἀνθρωπικῶς· ἀλλὰ παρεῖχε τὸ ζῆν μητρὶ θεοπρεπῶς.

Ἐλάλει φωνῆ ἐνάρθρω καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ παρηγγυᾶτο ἐξουσίᾳ θεϊκῆ ὑπὲρ ἡμᾶς, δι' ὧν τὰ θαύματα. Ὡδοποιεῖ γεηροῖς ποσὶ καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς νῶτα θαλάσσης ὑπὲρ ἡμᾶς. Ἐσταυροῦτο σαρκὶ καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἔτροποῦτο ἐν σταυρῷ τὰς ἐναντίας δυνάμεις ὑπὲρ ἡμᾶς· ὧν τὰ μὲν περιγραπτῆς φύσεως· τῆς καθ' ἡμᾶς γάρ· τὰ δὲ ἀπεριγράπτου, τῆς ὑπὲρ ἡμᾶς· οὐ λυμηναμένης θατέρας θάτερα τῆ οὐσιώδει συνόδω τὰ φυσικὰ ἰδιώματα, ἀλλ' εἴσω τῆς οἰκειᾶς ὀροθεσίας ἑκατέρας ἐστώσης. Σὺ δὲ φεύγων τὸ περιγράφειν, ἦτοι εἰκονίζειν· ταυτὸν γὰρ ἀμφοτέρω, καὶ τὰς φύσεις φύρεις σὺν Ἀκεφάλοις, καὶ τὴν οἰκονομίαν ἀποσκευάση σὺν Μανιχαίοις. Ἦττον ἦν σοι εἰς ἀνοίας λόγον, ἵνα τὸ ἀληθὲς εἴπω, Ἰουδαίζεις, ἢ τὴν προσηγορίαν Χριστιανοῦ ἔχοντι κατὰ Χριστοῦ φέρεσθαι. Ὅτι ὁ μὲν οὐ προσιέμενος Θεὸν σεσωματώσθαι, οὔτε εἰκονίζει, ἀκόλουθα ἑαυτῷ πράσων· σὺ δὲ προσηκάμενος μὲν, μὴ εἰκονίζων δὲ, ἀνακόλουθος σεαυτῷ γίνῃ, γέλωτα ὀφλισκάνων καὶ τῷ Ἰουδαίζοντι. Καὶ οὐπω λέγω τὴν ὕβριν, ἀλλὰ πρὸς μὲν ἐκείνους τοσοῦτο 96.689 τος ὁ λόγος, ὅτι μὴ δογματικῶς, ἀλλ' ἑορταστικῶς συνηθοίσθημεν. Ἡμεῖς δὲ ἔτι βραχέα προσειπόντες τῇ Παρθένω, καὶ ταῦτα ἐξ ὧν ὠνόμασται ἐν τῇ θεοπνεύστῳ Γραφῇ ἀνελίττοντες, συμπερανοῦμεν ἐν τούτοις, εἰ καὶ ἀναξίως, τὸν λόγον.

Ζ'. Χαῖρε, Μαρία, ἦτοι μυρία, διὰ τὸ ἀπειροπληθὲς τῶν ἐγκωμίων. Μυρία γὰρ εἰπὼν περὶ σοῦ τις, οὐκ ἂν ἐφίκοιτο τῆς ἀξίας. Χαῖρε, Κυρία, ὡς τοῦ τῶν ὄλων Κυρίου μητροπρεπῶς τὴν κυρείαν εἰληφυῖα, ἥς τὰ σύμπαντα δοῦλά τις φήσας, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ βάλλοι τὸν λόγον. Χαῖρε, σμύρνα θαλασσία, ἢ ἐν τῇ ἀλμυρᾷ τοῦ βίου ῥοπῆ τὴν σάρκα νεκροφοροῦσα τῇ ἀμαρτία, ἐξ ἧς γλυκασμός, καὶ ὄλως ἐπιθυμία, ὁ λέγων ἐν Ἀσμασιν, Ἐτρύγησα σμύρναν μετὰ ἀρωμάτων μου. Χαῖρε, βάτε, τὸ πυρίπλοκον θαῦμα, ἢ κατὰ στέρησιν ἄβατος τῇ ἀμαρτία· ἐπεὶ καὶ φυτὸν ἀθιγὲς, καὶ βατὸν οὐρανὸν δεδειχῖα γηγενέσιν ἐκ θεογονίας σου. Χαῖρε, κιβωτὲ, τὸ θεόδητον στέγος, ἢ τοῦ νεοκτίστου κόσμου ταμία, ἀφ' ἧς ἔξεισι Χριστὸς, ὁ νέος Νῶε, πληρῶν τὸν ἄνω κόσμον τῇ ἀφθαρσίᾳ. Χαῖρε, ῥάβδος, τὸ θεόφυτον ἔρνος, ἢ μόνη πασῶν παρθένων τεκνοφόρος, ἐξ ἀσπορίας ἀνθήσασα υἱέα τὸν τῶν ἀπάντων Θεὸν καὶ ἱεράρχην. Χαῖρε, στάμνε, τὸ χρυσόπλαστον ἄγγος, ἢ παντὸς ἄγγους ἐξωκισμένη, ἀφ' ἧς μανναδοτεῖται ἅπας ὁ κόσμος, τὸν ἐν πυρὶ τῆς Θεότητος ἐξοπτηθέντα τῆς ζωῆς ἄρτον. Χαῖρε, σκηνὴ, ὁ θεότητος πόλος, οὐρανοῦ τῶν ἀψίδων προφερεστέρα, ἀφ' ἧς αὐτοπροσώπως ὠμίλησε Θεὸς ἀνθρώποις, καὶ ἐξ ἧς εἰς τὸν κόσμον ἰλασμός ἐπεδήμησεν αἰώνιος. Χαῖρε, θυμιατήριον, τὸ σκεῦος τὸ χρυσόνουν, ἢ τὸν θεῖον ἄνθρακα ἔνδον φέρουσα, ἀφ' ἧς διέπνευσεν εὐωδία τοῦ Πνεύματος, τὴν μυδῶσαν φθορὰν ἐκ κόσμου ἀπελαύνουσα. Χαῖρε, τράπεζα, τὸ θεόθετον κρᾶμα ἢ πᾶσιν ἀγαθοῖς ἀρετῶν πλήθουσα μέθεξις, τῷ λέγοντι ἐν Ἀσμασιν· Ὁμφαλὸς σου κρατήρ τορευτὸς, μὴ ὑστερούμενος κρᾶματος. Χαῖρε, ναε, τὸ καθαρότευκτον Κυρίου δῶμα, περὶ οὗ φησιν ὁ Δαβίδ· Ἅγιος ὁ ναὸς σου, θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ· ἐξ οὗ ναουργῶν Χριστὸς ἑαυτῷ τὸ σῶμα, ναοὺς δείκνυσι τοὺς βροτοὺς Θεοῦ ζῶντος. Χαῖρε, ἀγίασμα, ἢ κρήνη ἢ θεόβρυτος ἢ πάσης ἀγιστείας ἀνάπλεως, ἐξ ἧς πρόεισι τῶν ἀγίων Ἅγιος, ὁ ἐξ ἐναγείας ἀποκαθαίρων κόσμον. Χαῖρε, τόπος Κυρίου, ἢ θεοστιβῆς γαῖα, ἢ τὸν ἔξω τούτου παντὸς τῇ Θεότητι τοπώσασα τῇ σαρκώσει, ἐξ ἧς ὁ ἀπλοῦς, σύνθετος· καὶ ὁ αἰδῖος, ἔγχρονος· καὶ ὁ περιγραπτὸς, ὁ ἀπερίγραπτος. Χαῖρε, οἶκος Θεοῦ, ὁ θείαις ἀγλαΐαις ἐκλάμπων δόμος, οὗ τὸ ὑπέρθυρον ἀναφαίρετον τῆς ἀγνεΐας· ἢ πλήρης δόξης Κυρίου, καὶ τῶν πυρίνων Σεραφίμ φωτοειδεστέρα ἐν πνεύματι. Χαῖρε, πύλη, ἢ ἀνατολόβλεπτος, ἐξ ἧς ἢ τῆς ζωῆς ἀνατολὴ τοῖς ἀνθρώποις τὴν τοῦ θανάτου δύσιν μειοῦσα· ἢ θεόδευτος βᾶτος, καὶ τὰς κλεῖς τῆς παρθενίας φέρουσα. 96.692 Χαῖρε, οὐρανὲ, τὸ τοῦ περικοσμίου χώρου ἐνδιαίτημα τιμιώτερον· ἢ ταῖς τῶν ἀρετῶν λαμπηδόσι κατάστερος, ἐξ ἧς ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος ἀνέτειλεν, ἡμέραν ἀδύτου

σωτηρίας άνθρωποις δημιουργησάμενος. Χαῖρε, θρόνε. ὁ μετεωροπόρητος ἐν δόξῃ, ὁ ἔμψυχος θῶκος ἢ τοῦ Θεοῦ καθέδραν ἐν ἑαυτῇ διαγράφουσα, καὶ ὑπὲρ νοεράς δυνάμεις Θεὸν ἀναπαύουσα. Χαῖρε, Χερουβὶμ, ὁ πυροειδῆς νοῦς, ἢ ὡς ὄμματα τὰ θεῖα νοήματα πλήθουσα, καὶ πολυφάτους χάριτας ἀναστράπτουσα, καὶ δι' ἧς τὸ ἀνέσπερον φῶς ἀνθρώποις διαπορθμεύεται. Χαῖρε, Μήτηρ ἀνανδρε, ἢ ἐν μητράσι μόνη ἀγνεύουσα, καὶ τὰ μητέρων κατὰ παρθένους ἔχουσα, θαυμάτων ἀπάντων τὸ καινότερον θαῦμα. Χαῖρε, Παρθένε γεννήσασα, ἢ ἐν παρθένοις μόνη τοκεύουσα, καὶ τὰ παρθένων κατὰ μητέρας φέρουσα· τεράτων ἀπάντων τὸ φρικωδέστατον λάλημα. Χαῖρε, σφραγὶς βασιλική, ἢ τὸν ἐκ σοῦ οὐσιωθέντα Βασιλέα τῶν ἀπάντων ἀποτυποῦσα μητρομοίῳ σώματι· εἶπερ οἶα ἢ γεννώσα, τοιοῦτον δηλαδὴ καὶ τὸ γέννημα. Χαῖρε, βιβλίον ἐσφραγισμένον, ἢ πάση φθοροποιῶ ἐπινοία ἀπήμαντος, ἐξ ἧς ὁ θεοχαράκτου νόμου κύριος πρὸς αὐτοῦ μόνου παρθενικῶς ἀναγινώσκεται. Χαῖρε, τόμος καινοῦ μυστηρίου, ἢ τῇ ἀφθαρσίᾳ παντάπασιν ἄθικτος, ἐν ἧ ὁ ἀνείδεος Λόγος γραφίδι ἀνθρωπικῆς ιδέας ἐζωγράφηται, εἴτουν σεσωμάτῳ, ὁ κατὰ πάντα ὅμοιος ἡμῖν πλὴν ἁμαρτίας γενόμενος. Χαῖρε, πηγὴ ἐσφραγισμένη, ὁ βρυτῆρ τῆς ἀφθαρσίας, ἢ τὸ ρεῖθρον τῆς ζωῆς Χριστὸν ἐκβλύσασα, τῶν σημάτων μηδαμῶς τῆς παρθενίας λυμανθέντων. Οὗ τῇ μεθέξει ἀπαθανισθέντες, παλινδρομοῦμεν, εἰς τὸν ἀγήρω παράδεισον. Χαῖρε, κῆπος κεκλεισμένος, ἢ τῇ παρθενίᾳ ἀδιάνοικτος εὐκαρπία, ἧς ἢ ὄσφρησις ὡς ἀγροῦ πλήρους, ὃν εὐλόγησεν ὁ ἐκ σοῦ προελθὼν Κύριος. Χαῖρε, ῥόδον ἀμάραντον, ἢ τὸ ἀμήρυτον εὐωδιάζουσα, ἧς ὁ ὄσφρανθεὶς Κύριος ἐπανεπαύσατο, καὶ δι' ἧς ἀνθήσας τὴν εὐωδίαν τοῦ κόσμου ἀπεμάρανε. Χαῖρε, μῆλον εὐωδιάζον, ὁ στειροφυῆς καρπὸς, καὶ ὠραιόθεος, ἢ λέγουσα ἐν Ἰσραῒ, Ἐν μῆλοις με στοιβάσατε, ὅτι τετρωμένη ἀγάπης ἐγὼ εἰμι. Ἦς δρεψαμένης τὴν καθαρότητα Χριστὸς, εἰστιάσατο εὐδομίαν ἄχραντον τῷ κόσμῳ διαπνέουσας. Χαῖρε, κρῖνον, οὗ ὁ γόνος Ἰησοῦς, ταῦτα τὰ κρῖνα τοῦ ἀγροῦ ἀμφιεννύντος· ἠδύπνους ῥοδωνία τοῦ Πνεύματος, ἐξ ἧς Χριστὸς ἀνήευτον ἐξ ἀσπορίας στολὴν περιεβάλετο, τὴν Σολομωντικὴν στολὴν ἀποκρύπτουσαν. Χαῖρε, ἄνθος, τὸ πάσης ἀνθοβαφικῆς χροιᾶς ποικιλώτερον ἐξ ἀρετῆς ἀπάσης ἠδυσμα, ἐξ ἧς ἄνεισιν ἄνθος ὁμοίῳ ὁμοίον κατὰ μητρικὴν ἐμφέρειαν, ἐφ' ᾧ ἑπτὰ τὰ ἀναπαύμενα πνεύματα, ὡς ὁ Λόγος. Χαῖρε, νάρδος νάουσα, καὶ ἀρδευούσα κατὰ τὰ μυρσιτικά τῆς ἀγνείας ἀρώματα, ὧν ἢ διάδοσις ὁσμὴ ἠδέϊα τῷ φήσαντι ἐν Ἰσραῒ· Νάρδος μου ἔδωκεν ὁσμὴν αὐτοῦ. Χαῖρε, στακτὴ, ἢ ἐκ παρθενικῆς βαλαμουργίας ἀποστάξασα Χριστῷ, στακτὴν ἀγιάσματος, ἧτοι γάλακτος, ἢ ψάλλουσα ἐν Ἰσραῒ· Ἀπόδεσμος τῆς στακτῆς ἀδελφιδοῦς μου 96.693 ἐμοὶ, ἀναμέσον τῶν μαστῶν μου αὐλισθήσεται. Χαῖρε, κιννάμωμον, τὸ ἐκ νοητοῦ παραδείσου τῆς ἀχραντίας ἐξιὸν ἄρωμα, οὗ ἢ ὁσμὴ ἠδέϊα τῷ λέγοντι ἐν Ἰσραῒ· Ἀποστολαί σου παράδεισος ῥῶν μετὰ καρπῶν ἀκροδρύων· κάλαμος καὶ κιννάμωμον μετὰ πάντων ξύλων τοῦ Λιβάνου. Χαῖρε, θύγατερ, ἢ θυηπόλος νεᾶνις, ἧς τὸ ἄχραντον ἐράσμιον, καὶ ὁ κόσμος παράδοξος τῷ φήσαντι ἐν Ἰσραῒ· Τί ὠραιώθησαν διαβήματά σου ἐν ὑποδήμασι, θύγατερ Ἀμιναδάβ; Ἡ κοιλία σου θημωνία σίτου πεφραγμένη ἐν κρίνοις. Χαῖρε, ἀδελφή, ἢ τοῦ καλοῦ ἀδελφοῦ παρώνυμος καὶ πανέραστος, οὗ ἢ φωνὴ τοιάδε ἐν Ἰσραῒ· Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, ἀδελφή μου νύμφη, ἐκαρδίωσας; Χαῖρε, νύμφη, ἧς νυμφοστόλος τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ νυμφίος ὁ Χριστὸς, ὁ λέγων ἐν Ἰσραῒ· Ὁλοκάλῃ ἢ πλησίον μου, καὶ μῶμος οὐκ ἔστιν ἐν σοί· δεῦρο ἀπὸ Λιβάνου, νύμφη. Χαῖρε, μύρον, τὸ τῶν ἀρετῶν μυριότιμον σύνθημα, ἢ παναγνείας μύροις μυρίζουσα, ἐξ ἧς ὁμωνύμως σοι προῆλθεν ὁ Κύριος. Μύρον γὰρ, φησὶν, ἐκκενωθὲν ὄνομά σου· ἀφ' οὗ κέχρισται τὸ βασιλεῖον ἱεράτευμα. Χαῖρε, θυμίαμα, τὸ ὑπὲρ κόσμου παντὸς ἐνώπιον Κυρίου κατευθυνόμενον προσευκτήριον, ἢ ἀποπεληρωμένη ἐξ εὐωδίας τοῦ

Πνεύματος, περὶ ἧς που θαυμαστικῶς βεβόηται· Τίς αὕτη ἀναβαίνουσα ἀπὸ τῆς ἐρήμου, ὡς στελέχη καπνοῦ τεθυμιαμένη; Χαῖρε, χρυσίον καθαρὸν, ἢ ἐν χωνεῖα τοῦ Θεοῦ δοκιμασθεῖσα τῷ πυρὶ τοῦ Πνεύματος, καὶ μηδαμοῦ ῥυτίδα κακίας φέρουσα· ἔξ οὗ ἢ τε λυχνία, καὶ ἢ τράπεζα, καὶ πάντα τὰ κατὰ τὸν νόμον χρύσεια κατ' ἔμφασιν ἀλληγορικὴν, ἐπὶ σὲ τὸν χρυσώνυμον καὶ πολυώνυμον μεταλαμβάνεται. Χαῖρε, ξύλον ἄσηπτον, ἢ φθορᾶς ἀμαρτικῆς μὴ προσηκαμένη σκώληκα, ἔξ ἧς τὸ νοητὸν θυσιαστήριον, οὐκ ἐκ ξύλων ἀσήπτων κατεσκευασμένον, ἀλλ' ἔξ ἀχράντων λαγόνων Θεῷ δεδομημένον. Χαῖρε, πορφύρα βασιλική, ἢ ἐκ παρθενικῶν αἱμάτων σου ἐξυφάνασα ἀλουργίδα τῷ λέγοντι ἐν Ἄσμασι· Πλοκίον κεφαλῆς σου ὡς πορφύρα· βασιλεὺς δεδεμένος ἐν παραδρομαῖς. Τί ὠραιώθης, ἢ τί ἠδύνθης; Χαῖρε, βύσσος κεκλωσμένη, ἢ βάθος θείων νοημάτων ἐν διανοίᾳ κλώσασα, καὶ ταῖς ἐναντίας θέλξουσιν ἄχανος· Πῶς γὰρ, φησὶν, ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; Δι' ἧς ἢ ἐπωμὶς πορφυροχρυσόμικτος τῷ ἱεραρχοῦντι τῶν ἄνω Δυνάμεων. Χαῖρε, ὑάκινθος, τὸ φλογοφανὲς τῆς παρθενίας ἔριον ἐξ οὗ μυστικῶς τῷ Θεῷ ἱερούργηται ἄμφιον σωματώσεως. Χαῖρε, κούφη νεφέλη, ἢ τὸ γεῶδες καὶ βρίθον σκῆνος, κοῦφόν πως, ὡς ἀερῶδες, ἔχουσα, καὶ τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς ὡς ἐν θυσιαστηρίῳ καλύπτουσα, ἐν ἧῖ καθῆσθαι Κύριον Ἡσαΐας προσηγόρευσε. Χαῖρε, ἄχραντε, τὸ ἀνέπαφον τῆς παρθενίας κειμήλιον, ἢ τὸν ἄχραντον Λόγον γεννήσασα, ἀφ' ἧς ἢ παρθενία 96.696 ἐξέλαμψε τὸν κόσμον συντέμνουσα. Χαῖρε, ἀγνή, ἢ μόνη τὴν καρδίαν ἀγνήν ἀχηματικῶς ἔχουσα. Τὸ ὄρος ἀληθῶς τὸ θεόδεκτον, ἀφ' οὗ ἀγνίζεται ὁ νέος Ἰσραὴλ τοῦ πάλαι τιμαλφέστερον καὶ χρονιώτερον. Χαῖρε, ἀλόχευτε, βρεφοτρεφῆ γαλουχίαν μητροπρεπῶς φέρουσα, ἀφ' ἧς ἀμέλγει γάλα παρθενικόν, ὁ τρέφων τὰ σύμπαντα. Χαῖρε, ἀμόλυντε, ἢ μόνη Θεῷ εἰς ἐνοίκησιν εὐπρόσιτος, καὶ Θεοῦ ἀξίωμα ἐκ γεννήσεως ἔχουσα· διὸ σὺ προσκυνητὴ καὶ πάσαις οὐρανίαις Δυνάμεσι. Χαῖρε, πόκε, τὸ περὶ τὸν Γεδεὼν νίκης σύμβολον, ἔξ ἧς ἀπερῆν τροπικῶς ἢ δρόσος ἢ ἀθάνατος, ὁ αὐτολέκτως φάμενος· Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον. Χαῖρε, χωρίον Θεοῦ, τὸν ἐν πᾶσιν ἀχώρητον ἐν γαστρὶ χωρήσασα· οὗ τὰ πάντα ἐν δρακί, καὶ σοῦ παρόντος ἐν χερσίν· ὃ καὶ λεγόμενον ἀδιανόητον, καὶ διανοούμενον ἀσυνείκαστον. Χαῖρε, Θεοῦ Μήτηρ, ἢ μόνη τοῦ ἰδίου Υἱοῦ δούλη, καὶ ἄμφω φύσει, μεθ' ἣν οὐκ ἔστι μήτηρ παρθένος τῆς μακαρίας παρθενίας εἰς τὴν πρὶν ἐν παραδείσῳ ἀναδραμούσης ἀφθαρσίαν. Χαῖρε, Θεοδόχε, φωτοειδὲς στοιχεῖον τῆς θείας ἀπειρίας, οὗ ὁ ἄπειρος, ποδιαῖα γαστρὶ περιεχόμενος, καὶ ἐν ἑαυτῷ περιέχων τὰ πέρατα. Χαῖρε, Θεοτόκε κυρίως καὶ ἀληθῶς, τὸ πρὸς Θεὸν ἀνθρώποις φρικτὸν συναπτήριον, δι' ἧς τὰ οὐράνια τοῖς ἐπὶ γῆς ἦνωνται, Θεῷ τὰ ἀνθρώπου, καὶ ἀνθρώπῳ τὰ Θεοῦ ἀντανίσχουσα. Χαῖρε, παστὰς, ἢ παρθενίας ἐγερθεῖσα κάλλεσι, τῷ λέγοντι ἐν Ἄσμασιν· Εἰσήλθον εἰς κῆπόν μου, ἀδελφὴ μου νύμφη. Οὗ πρὸς σάρκα συναφείας ἐκεῖνα ἐπάγεται· Ἐξέλθετε καὶ ἴδετε ἐν τῷ βασιλεῖ Σολομῶν, ἐν τῷ στεφάνῳ, ὃ ἔστεφάνωσεν αὐτὸν ἢ μήτηρ αὐτοῦ, ἐν ἡμέρᾳ νυμφεύσεως αὐτοῦ, καὶ ἐν ἡμέρᾳ εὐφροσύνης τῆς καρδίας αὐτοῦ. Χαῖρε, ἀμνάς, ἢ ἄτεξ κατὰ γαμικὴν σύνοδον, καὶ τοκάς κατὰ θείαν σύλληψιν. Ἐξ ἧς ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἵρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐπεδήμησε. Χαῖρε, νεφέλη φωτὸς, ἢ ἐν ἐρήμῳ τοῦ βίου πρεσβευτικῶς τὸν νέον Ἰσραὴλ σκιάζουσα· ἀφ' ἧς τὰ τῆς χάριτος διατάγματα ἤκουσται, ἔξ ἧς ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος ἀνατέταλκε μαρμαρυγαῖς ἀφθαρσίας καταφαιδρύνων τὰ σύμπαντα. Χαῖρε, λυχνία, τὸ χρυσοῦν τῆς παρθενίας σκευὸς καὶ εὐρίζον, οὗ θρυαλλίς, ἢ χάρις τοῦ Πνεύματος, καὶ ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀχράντων σαρκῶν ληφθὲν σῶμα ἅγιον, ἐξ ὧν φῶς Χριστὸς τὸ ἀνεπίδυτον· ἢ τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις τὴν ἀΐδιον ζωὴν παράψασα. Χαῖρε, κεχαριτωμένη, τὸ πάσης χαρᾶς χαριέστερον καὶ πρᾶγμα, καὶ ὄνομα, ἔξ ἧς χαρὰ ἀδιάδοχος εἰς τὸν κόσμον Χριστὸς

γεγέννηται, τῆς Ἀδαμιαίας λύπης τὸ ἰατρεῖον. Χαῖρε, παράδεισε, τῆς Ἐδὲμ χωρίον μακαριώτερον, οὗ φυτὸν ἀρετῆς ἅπαν ἀνατέθηλε, καὶ ἐφ' ᾧ ξύλον τῆς ζωῆς πεφανέρωται· οὗ τῇ μεθέξει εἰς τὴν ἀρχαίαν δίαιταν ἀνατρέχομεν, τῆς φλογίνης ῥομφαίας νῶτα διδούσης, ὡς γέγραπται. Χαῖρε, πόλις, τὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως, Δαβιτικῶς εἰπεῖν, 96.697 περιήχημα, ἐν ᾗ τὰ βασίλεια τῶν οὐρανῶν ἀνέωκται, καὶ γηγενεῖς πολιτογραφούμενοι γήθουσιν· ἧς ἐξαίσια καὶ τεθαυμασμένα πάσαις γλώσσαις τε καὶ διανοίαις τὰ διηγήματα, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ διὰ σοῦ ἰλεουμένῳ μοι, ἐφ' οἷς ὠφλησα ὁ οἰκτρὸς καὶ ἄλογος, ἐκθειάζων τὰς ἀπείρους αἰνέσεις σου ὅτι αὐτῷ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.